

רע"פ 8767/13 - שמעון לביא נ' מדינת ישראל

רע"פ 8767/13 - שמעון לביא נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 8767/13

שמעון לביא

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[03.03.2014]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 12.12.2013, בעפ"ת 29380-11-13,

שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש - עו"ד ירחמיאל נתנזון

החלטה

1. המבקש הורשע, על סמך הודאתו, על-ידי בית משפט השלום לתעבורה (ת"ד 2310-11-12), בעבירות של אי ציות לתמרור ב-37 וגרם חבלה של ממש, לפי תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); וכן נהיגה בקלות ראש וחבלה של ממש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

בכתב האישום, שבעובדותיו, כאמור, הודה המבקש, נטען כי ביום 16.5.2012, בשעה 16:00, לערך, בתל אביב-יפו, נהג המבקש ברכב ונכנס לתוך צומת הרחובות לוינסקי והרצל, בחוסר תשומת לב לנעשה, בקלות ראש, ותוך התעלמות מתמרור ב-37 ("עצור ותן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה"), שהוצב בכיוון נסיעתו. בהמשך לכך, לא העניק המבקש זכות קדימה לרוכב אופנוע שחצה את הצומת, באותה שעה, וכלי הרכב התנגשו זה בזה. לרוכב האופנוע נגרמו חבלות של ממש, וכלי הרכב המעורבים בתאונה ניזוקו.

2. בגזר דינו, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש עונש של פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 10

חודשים, וכן עונש פסילה מותנה וקנס כספי.

3. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש נדחה, משלא נמצא כי יש מקום, בנסיבות העניין, להתערב בגזר הדין. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור שבמסגרתה הוא מבקש להתערב בעונש שהושת עליו ובעיקר לקצר את תקופת הפסילה, בשל נסיבותיו האישיות ומצבו הכלכלי.

דיון והכרעה

4. בבקשת רשות הערעור המונחת לפניי, אין כל התייחסות לאמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, ולא הובהר מדוע יש ליתן רשות ערעור למבקש. הבקשה מעלה טענות "ערעוריות" בלבד, ובכלל זה, משיג המבקש על שיקול דעתו של בית המשפט לתעבורה, בקביעת עונשו. כמו כן, מפרט המבקש את נסיבות חייו, ואת מידת הפגיעה שתגרם לו כתוצאה מעונש הפסילה שהוטל עליו. ברי, כי בקשה מעין זו אינה מעוררת שאלה משפטיות נכבדה או סוגיה ציבורית כבדת משקל ורחבת היקף, המצדיקות מתן רשות ערעור. כמו-כן, לא מצאתי כי למבקש נגרם עיוות דין או אי צדק, כתוצאה מפסקי הדין שניתנו בעניינו (רע"פ 8554/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2014); רע"פ 1042/14 פרנקו נ' מדינת ישראל (12.2.2014); רע"פ 1000/14 רומנו נ' מדינת ישראל (10.2.2014)). לפיכך, ומטעם זה לבדו, דין הבקשה להידחות.

הלכה למעשה, מדובר בבקשה הנוגעת למידת העונש, הא ותו לא. הלכה היא כי, ככלל, לא תצדיק השגה על חומרת העונש מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", אלא במקרים יוצאי דופן בהם העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 8554/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2014); רע"פ 7681/13 דקה נ' מדינת ישראל (21.1.2014); רע"פ 7297/13 הואש נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה 'גליל מרכז' (17.12.2013)). סבורני, כי העונש שהוטל על המבקש הינו סביר ומאוזן, ולא ניתן לומר כי הוא חורג בצורה כלשהי מרף הענישה הראוי או המקובל. דין הבקשה להידחות, אפוא.

ניתנה היום, א' באדר ב' התשע"ד (3.3.2014).